

ANNA STAROBINETS

YENİ YETME

ÇEVİREN: FURKAN ÖZKAN

ANNA STAROBINETS

“Rus Korku Kraliçesi” , “Rusya’nın Stephen King’i” olarak anılan yazar ve senarist 1978’de Moskova’da doğdu. Roman, kısa öykü ve çocuk kitapları yayınladı ve kendini “yetişkinler için korku ve doğaüstü kurgu, ayrıca çocuklar için peri ve dedektif hikayeleri” yazıyor olarak tanımlıyor. “An Akward Age” (Yeniyetme) ile Ulusal En Çok Satanlar prestijli Rus ödülüne aday gösterildi. Kitap, İngilizce (Hesperus Contemporary) dâhil birçok dile çevrildi. Tüm romanları Ulusal En Çok Satanlar Ödülü’ne aday gösterildi. 2017’de Posmorti na nego romanı 2017 Büyük Kitap Ödülleri için uzun listeye alındı. Başlıca Eserleri: *The Living* (2012); *The Icarus Gland: And Other Stories* (2014); *Kedunya Kedilerin Kayıp Adası* (2015); *The Plucker: A Beastly Crimes Book* (2019).

FURKAN ÖZKAN

1993’te Afyonkarahisar’da doğdu. 2011’de, Afyon Lisesi’ndeki eğitiminden sonra kazandığı Okan Üniversitesi Rusça Mütercim Tercümanlık Bölümü’nü ve çift ana dal yaptığı Uluslararası İlişkiler Bölümü’nü dereceyle tamamladı. 2017-2019 yılları arasında Rusya Federasyonu devlet bursuyla St. Petersburg Devlet Üniversitesi’ne giderek Siyaset Bilimleri alanında yüksek lisans eğitimi aldı. Şu anda hem bir özel bir şirkette tam zamanlı çevirmen olarak hem de teknik çeviri ve edebiyat çevirisi alanlarında çalışmaya devam etmektedir.

Başlıca çevirileri: *Fyodor Mihayloviç Dostoyevski, Beyaz Geceler* (2018); *Fyodor Mihayloviç Dostoyevski, Kumarbaz* (2019); *Grigori Petrov, Beyaz Zambaklar Ülkesinde* (2019), *Lev Nikolayeviç Tolstoy Küçük Şeytan* (2020), *Fyodor Mihayloviç Dostoyevski, İnsancıklar* (2020), *Lev Nikolayeviç Tolstoy, İnsan Ne ile Yaşar* (2020).

İÇİNDEKİLER

SEKİZ | 11

ON İKİ | 17

ON | 20

ON ALTI YAŞ | 35

MAKSİM'İN GÜNLÜKÜ | 44

BİRİNCİ YAŞ | 70

ÖYKÜLER

YAŞAYANLAR | 77

AİLE | 113

AJANS | 144

GEDİK | 167

KURALLAR | 172

YAŞA'NIN SONSUZLUĞU | 181

BEKLİYORUM | 204

SEKİZ

*Ahududum,
Ahududum,
Balcık,
Şekercik,
Meğerse
İvanuşka'nın
Kendisiymiş
Kralcık.*

19. yüzyıl çocuk sayışmacası.

Marina o günün -sıcak, aydınlık ve güneşli Ağustos Pazar'ının- ömürlerinin son güzel günü olduğunu ancak aradan birkaç yıl geçtikten sonra anlayacaktı. Son mutlu günü bile değil, son güzel günü.

O gün üçü birlikte ormanda dolaşmaya çıkmıştı (hatta Yasenevo'da bir daire satın aldıkları için handiyse mutluydular: Bir kere Moskova'da evden topu topu on dakikalık yürüyüş mesafesinde başka hangi mahallede orman vardı?)

O gün orman kuşlarla doluydu, böylesi alışılmadık; boğulur gibi, kavgacı, hırıltılı çığlıklar saçarak, katılmış kadim gagalarını ardına kadar azgın azgın ayırarak, çok alçaktan, neredeyse yere değecek kadar alçaktan uçarak daldan dala konuyorlardı.

“Kavak pamuklarını mı yakalıyorlar anne?” diye sordu Maksim.

“Herhalde,” dedi annesi. “Belki de yağmur yağacağını hissediyorlardır. Kuşlar yağmurdan önce genellikle böyle davranır.”

“Aynen öyle,” dedi Vika.

Maksim, önce bulutsuz, masmavi gökyüzüne sonra da kuşlara baktı kuşkuyla. Kuşlarını çattı. Kuşlara yaklaşmayı denedi ama kuşlar ürktü, cikleye cikleye kaçıştı.

“Bu kuşların adı ne anne?” diye sordu Maksim.

“Ebabil mi acaba?” diye tahminde bulundu Marina dalgın dalgın.

“Tabii ki ebabil,” dedi Vika kendinden emin. “Ne o Maksim, ebabil görsen tanımaz mısın?”

“Ya sen? Tanır mısın?” diye terslendi Maksim.

Gerisin geriye hiç konuşmadan eve doğru yürümeye başladılar. Dairelerinin olduğu binanın önüne geldiklerinde Maksim aniden:

“Burayı da hiç sevmedim,” dedi.

“Neden?” diye şaşırdı annesi. Buraya bir yıl önce taşınmışlardı. Boşanırken Taganskaya’daki büyük eski daireyi bölüşmüşlerdi (Kocası payına düşenle Maryino’da tek odalı bir daireye, onlar da Yasenevo’da iki odalı bir daireye çıkmıştı). O zamandan beri Marina, çocukların hallerinden memnun olduğunu zannediyordu.

“Buradaki tüm evler aynı da ondan. Hem çok da çirkinler.”

Marina, tıpkı beyazlı mavili dev mısır koçanları gibi güneşin altında tütsülenerek tozlu çimenlerin arasından yükselen sıkıcı apartman bloklarını süzdü. Blokların arasındaki terli insanlar ve akkora dönüşmüş arabalar, jel gibi titreyen nemli

havanın direncini kırarak ağır ağır, mahmur mahmur kımıldıyordu.

“Ama havası taze,” dedi yorgun argın.

“E-ko-lo-ji Maksik,” dedi Vika genzinden konuşarak.

Maksim, ertesi gün ağır hastalandı. Ateşi çok yüksekti. Doktor, akut otitis, yani orta kulak iltihabı, teşhisi koydu. Aradan üç hafta geçti ama Maksim yataktan çıkamadı. Ne sıcak havlular ne etil alkol damlaları ne “Vietnam merhemi” kâr etti. Bu nedenle arkadaşlarını çağıracakları doğum günü partisini (Maksim ve Vika ikiz kardeşlerdi, o pazar günü ikisinin birden sekizinci yaş günüydü) iptal etmek zorunda kaldılar.

Berbat bir gün geçirdiler. Maksim, ellerinde ilgisiz ilgisiz döndürdü hediye su tabancasını; uzaylılar hakkındaki çizgi filmi hevesiz hevesiz seyretti, kapris üstüne kapris yaptı, o gün doğum günü olduğu için kulağına damla damlatılmamasını istedi. Vika, “kızların gelmeyeceğini” öğrenince birkaç saat bağıra çağıra ağladı, sonra teyzesinin hediye ettiği küçük alüminyum tencerede kağıtlardan, sucuklardan, pamuk parçalarından, Maksim’in haplarından ve plastik havuçlardan salata yapıp kedi Fedya’yı beslemeye çalıştı. Bu yaptığı yüzünden cezalandırılınca yine bağıra çağıra ağladı, uyumadan önce babasına kaçacağını ilan etti.

Çocuklar uykuya daldığında Marina ayaklarını sürükleye sürükleye mutfığa yollandı. Çayını yudumlayarak bir süre masada oturdu. Birkaç yudumdan sonra kalanını döktü. Bulaşıkları yıkadı, elini yüzünü de yıkayıp gece kremini sürdü. Telefona gidip bir numara çevirdi.

Uyku mahmuru, bir erkeğin sesi şehrin diğer ucundan “Alo,” dedi tedirgin tedirgin.

“Neden gelmedin? Çocuklar bekledi seni.” Ahizede bir şeyler gıcırdadı, bir çakmak gürüldedi hırçın hırçın.

“Hatlarda bir şey var. Duyuyor musun beni?”

“Evet. Neden gelmedin?”

“Gelemedim.”

“Bütün gün mü gelemedin?” “Evet.”

“Peki neymiş bu kadar önemli olan şey?” Sessizlik. Ahizeyi nemli, soğuk elleriyle tutan Marina, içeride küçük ve keskin pençelerin çıkardığı tırmalama seslerini dinledi gergin gergin. Pençeler, yumuşak telefon plastiğini gıcırdatıyor, kabloların içini karıştırıyor, hattı testereyle kesiyordu.

“Neymiş bu kadar önemli olan şey?”

“Kes!” Pençeler.

“İyi. Keselim bakalım.”

“Durumunuz nasıl?”

Marina ahize tuşuna bastırdı. Telefonun dibinde oyalandı, tekrar çalar beklentisiyle. Sonra mutfağa döndü. Masanın altında kedinin kusmuğunu gördü. Temizledi.

* * *

Bir hafta sonra kedi kaçtı.

Son zamanlarda kedi Fedya zaten bir garip davranır olmuştu. Kâh pencere kenarında bir ileri bir geri, tüylerini kabartmış, belini deve hörgücü gibi kıvrımış çarpık bir halde telaşlı telaşlı bir aşağı bir yuları dolaşıyordu. Kâh kitaplığa zıplıyor, camsı sarı gözlerini fal taşı gibi açıp boşluğa bakarak uzun süre rafta oturuyordu kıpırtısız. Bir de, tıpkı bir vantrilok gibi ağzını açmadan, karnının derinliklerinden gelen sesler çıkarıyordu. Bu içli, uzun, uhrevi seslerin genellikle korku filmlerinde, korkunç bir şey olmadan hemen önceki, mesela bir ölünün hortlamasından veya camda kanlar içindeki meczup bir yüzün görünmesinden önceki seslerden kalır yanı olmadığını düşünürdü Marina.

Kaçtığı gün ne yedi ne içti, birkaç saat boyunca dolapta

oturdu, gergin, titrek kuyruğunu sallaya sallaya. Sonra, tıpkı yeni yıl gecesinde havai fişeklerin patlamadan tam önceki tıslayışları gibi, yüksek sesle tısladı; kararlı bir tavırla aşağıya, öylece koltukta oturmuş televizyonda çizgi film seyreden Maksim'e doğru fırladı. Her şey birkaç dakikada olup bitti. Her daim sevecen, her daim tembel, kısır ve şişman kedileri Fedya tıslamaya devam etti, patisini var gücüyle çocuğun yüzüne çaldı, çocuğun alnında dört tane, kanlı, derin yara izi açtı. Sonra da tek bir zıplamayla odanın neredeyse yarısını uçarak, pencere pervazına çıktı (aslında neredeyse düşüyordu da ön patileriyle tutundu, sinirden titreyen hantal vücudunu yukarıya doğru maharetle çekti), kendini topladı, histerik histerik miyavlayıp açık vasistastan¹ dışarı zıpladı.

Marina, balkona koşup aşağıya bakındı yerde hayvanın şeritli cesedini görmek için. Ama kedi, sanki sekizinci kattan aşağıya uçmak her gün yaptığı bir antrenmanmış gibi avluların derinliğine doğru pek sakin şekilde tırıs tırıs ilerliyordu kaldırımında.

Marina kediyi bir daha hiç görmedi. Akşamüstü apartmanın etrafında dolaştı, biraz da rahatlayarak eli boş eve döndü. Zaten bulsaydı bile öyle agresif bir kediyle ne yapacaktı ki? Tedavi mi ettirecekti? Uytacak mıydı?

"Belki de hastalandı, ölmeye gitti," diye fikir yürüttü Marina. Ertesi günü Maksim'e tetanos aşısı yapıldı.

Kedi, üç hafta kadar sonra, korkmuş, zayıflamış hâlde sağ selamet Taganskaya'daki eski evlerine vardı. Yufka yürekli bir teyzenin her gün metal, küçük bir kapakta sütle küçük küçük kesilmiş sosis getirdiği çöplükte bir ay kadar yaşadı.

¹ Vasistas: Pencere ya da kapının üst kısmında bulunan açılır kapanır bölüm. (Yay. Haz.)

Soğuklar bastırduğında ise, yufka yürekli teyze, Fedya'yı evine alıp Marusya adına verdi.

On yıl sonra, hayatını yaşlılıktan, huzur içinde kaybetti.